

Σὺ πῶδεςες τὰ σύμπαντα
 Σὲ μόνη μιὰ ἀλυσίδα,
 Σὺ τῆς ὁποίας τὰ γράμματα,
 Ἔως ἀπ' αὐτῆ τῆ γέννα,
 Φέρνει τὸ βρέφος σύρριζα
 Στὸν κόρφο σκαλισμένα,
 Ἐσὺ ὄσαι ἡ μόνη, ἐσὺ ὄσαι αὐτῆ
 Ποῦ τὸν πηλὸ σφραγίζεις,
 Καὶ δάφναις ἀναστάσιμαις
 Στὰ μνήματα σκορπίζεις!
 Μὲ τὸ Σταυροῦ στὴν ἀγκαλιὰ,
 Μὲ τὸ φιλὶ στὸ στόμα
 Σκόνεις λαοὺς ἀπὸ σπλαθιαίς,
 Λαζάρους ἀπ' τὸ χῶμα!

* Ἀπιστε, ΑΓΑΠΗΣΕ, ἀν μπορῆς,
 Καὶ ἀγαπημένος ζῆσε,
 Μιὰ μόνη, ἀγάπησε, στιγμῆ,
 Καὶ χάρο μὴ φοβείσαι!

* Ἐν Αἰθῶρω, 1879.

* Ζ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Καθὼς εἰς τὴν φύσιν οὕτω καὶ εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον ὑπάρχουν νόμοι τοὺς ὁποίους δὲν παραβαίνομεν ποτὲ ἀτιμωρητί, καὶ τῶν ὁποίων τὰ βέβαια ἀποτελέσματα ἀποτελοῦν τὴν διαρκῆ ἐπέμβασιν τῆς Προνοίας, ὅπως τὴν ὀνομαζόμεν. Ἀσθενῆς τις ἀλλὰ μέγας ἀνὴρ, γράφων μὲ παράφρονα σχεδὸν χεῖρα τὴν διαθήκην σοφοῦ, ἔλεγε περὶ τῶν παθῶν τὰ ὁποῖα ἐπλαστούργησαν τὴν δυστυχίαν συνάμα καὶ τὴν εὐφῦτάν του, ὅτι· «Ὅλα μὲν εἶνε καλὰ ὅταν γινώμεθα αὐτῶν ἐγχαρτεῖς, ὅλα δὲ κακὰ ὅταν ὑποτασσώμεθα εἰς αὐτά. Ἡ μὲν φύσις ἀπαγορεύει τὸ νὰ ἔχωμεν κλίσεις ὑπερτέρας τῶν δυνάμεών μας, ὁ δὲ ὀρθὸς λόγος τὸ νὰ θέλωμεν ὅ,τι δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπολαύσωμεν, καὶ ἡ συνείδησις, ὅχι τὸ νὰ ἐπιθυμῶμεν, ἀλλὰ τὸ νὰ νικώμεθα ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας. Δὲν ἐξήρτηται ἀπὸ ἡμᾶς τὸ νὰ ἔχωμεν ἢ τὸ νὰ μὴ ἔχωμεν πάθῃ· ἐξήρτηται ὅμως τὸ νὰ τὰ καταδαμάζωμεν. Τὰ αἰσθήματα ὅσα κυβερνώμεν εἶνε ὅλα νόμιμα· τὰ αἰσθήματα ὅμως ὅσα μᾶς κυβερνοῦν εἶναι ὅλα ἀσεβῆ. . . Εἰς μόνον τὸ ἀφθαρτον κάλλος δὸς τὴν καρδίαν σου· ἔχε ἐπιθυμίας συμφώνους πρὸς τὴν κατάστασίν σου, καὶ τὰ χρέη σου ἄς προηγῶνται τῶν παθῶν σου· ὑποτάσσου εἰς τὸν νόμον τῆς ἀνάγκης· μάθε δὲ νὰ ὑποφέρῃς τὴν στέρησιν τῶν πραγμάτων ὅσα εἶνε δυνατόν νὰ στερηθῆς, καὶ ν' ἀπαρῆσαι τὰ πάντα ὅταν προστάξῃ ἡ ἀρετῆ.» (Octave Feuillet).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Συνδρομητῆς τῆς Ἑστίας ἀπηύθυνεν αὐτῇ τὴν ἐπομένην ἐρώτησιν: «Τίς ὁ καταλληλότετος τρόπος τοῦ καπαπαῦειν τὸν λύγγα, τὸν κοινῶς λεγόμενον *λύγγα* ;»

Πρὶν ἢ ἀποκριθῶμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, ἀς εἴπωμεν τί ἐστὶ λύγξ καὶ πόθεν προέρχεται. Ὅλιγοὶ βεβαίως ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ λύγξ εἶνε σπασμωδικὴ καὶ θορυβώδης κίνησις τῆς ἀναπνοῆς, συνοδευομένη ὑπὸ ἰδίου τινός θορύβου καὶ ἐπαναλαμβανομένη πολλάκις ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι. Οὐ τοῦ παρόντος ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς τοῦ ὀχληροῦ τούτου παθήματος. Λέγομεν δὲ μόνον ὅτι ὑπάρχουσι δύο λύγγες διακεκριμένοι ἀλλήλων, ὧν ὁ μὲν λέγεται αὐθύπαρκτος, ἀνεξάρτητος, ἐξ οὐδεμιᾶς ἐτέρας ἀσθενείας ἔχων τὴν ἀρχὴν του, ἢ ἐπὶ τὸ ἱατρικώτερον ἰδιοπαθητικὸς, ὁ δὲ συμπτωματικὸς, ἥτοι ἐπερχόμενος ὡς σύμπτωμα ἐτέρας τινὸς ἀσθενείας καὶ ὧν σημεῖον κάκιστον. Ἀλλ' ἐνταῦθα περὶ μόνου τοῦ πρώτου θὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινά, τὰ ἐξῆς·

Σχεδὸν πάντοτε ὁ ἰδιοπαθητικὸς λύγξ ἐξαφανίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ βραχυτάτην διάρκειαν, ἀλλὰ δύναται ὅμως καὶ νὰ διαρκέσῃ ὥρας ὅλας, ἡμέρας ὅλας καὶ μῆνας ὅλους· τότε δὲ δὲν εἶνε πλέον ἀπλῆ τις ἐνόχλησις, ἀλλ' ἀληθῆς ἀσθένεια, ἧς ἡ ἐπιμονὴ καταπονεῖ καὶ ἐξερεθίζει τὸν ἄνθρωπον καθ' ὑπερβολὴν.

Ὁ λύγξ δυνατόν νὰ προσέλθῃ ὑπὸ σφοδρᾶς ἠθικῆς συγκινήσεως, οἷον ὀργῆς, τρώμου κ.τ.τ. Συχνότατα δὲ εἶνε ἀποτέλεσμα ἀμέτρου ἢ καὶ ταχείας ὑπερπλήρωσεως τοῦ στομάχου, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ μικρὰ παιδιά, καὶ μάλιστα εἰς τὰ βρέφη. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐμφανίζεται καὶ μετὰ τὴν ὑπέμετρον βρωσίν καὶ πόσιν. Πλείστοι δὲ τῶν ἀνθρώπων δύνανται καὶ κατὰ βούλησιν νὰ προκαλῶσιν τὸν λύγγα εἴτε εἰς ἑαυτοὺς εἴτε καὶ εἰς τινα τῶν ζώων.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω παρεκτροπὴν ἡμῶν ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν ἀρχῇ γραφείσης ἐρωτήσεως, τίς ὁ καταλληλότετος τρόπος τοῦ καταπαῦειν τὸν λύγγα ;

Καὶ τί δὲν μετεχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι πρὸς καταστολὴν τοῦ τυράννου τούτου ; Καὶ εἰς τὸ χλωροφόρμιον καὶ τὴν μορφίνην ἠναγκάσθησαν νὰ προσδράμωσιν ἐξ ἀπελπισμοῦ. Ἐπεκόλλησαν σικίας, ἐκδόρια, σίδηρον πεπυρακτωμένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐπὶ τῆς ῥάχews κ.λ.π., συνεδούλευσαν τὴν ἰσχυρὰν πίσιν τοῦ μετακαρπίου καὶ τοῦ ὑπογαστρίου . . . ἀλλὰ μάτην, τὰ φάρμακα ταῦτα εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν. Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ λύγξ προέρχεται καὶ ἐκ σφοδρᾶς συγκινήσεως, νῦν δὲ λέγομεν ὅτι καὶ νὰ ἐξαλειφθῇ δύναται διὰ σφοδρᾶς συγκινήσεως· ἀλλὰ βεβαίως τοῦτο δὲν εἶνε πολὺ φρόνιμον φάρμακον.

Ὅθεν ἄξια πάσης συστάσεως εἶνε τὰ ἐξῆς τρία· Καταπίνομεν δεκάκις ἢ δεκαπεντάκις ὑδρὸς βραδέως καὶ χωρὶς νὰ ἀναπνέωμεν, ἢ πτεροζόμεθα, ἢ, ὅπερ καὶ κάλλιστον, τρώγομεν βῶλον ζαχάρους ἀφ' οὗ ἐπιστάζωμεν ἐπ' αὐτοῦ σταγόνας τινὰς ὀξους.

M*